

„Kust ja tulled? Mikspärast ni warra?“ küsis tallopoeg.

„Mul ei polnud rahho; ma piddin teie jure tulles. Bolle ma keigel ööl mitte filmad kinni sanud, ja mul on häbbi, et ma teie käest ollen warrastanud. Si woi ma sedda ärramoista, kuidas sadanas mind nenda on petnud, et ma sedda patto ollen teinud? Andke mulle andeks ja unustage sedda ärra.“

Tallopoeg olli tedda omma tuppa winud, istus ta jure mahha ja hakkas temmaga nüüd innimesse süddame kurjussest räkima ja sest, kuidas innimesse südda on kawwalam petma, kui mingisuggune mu adsi ja kui suur patto ta olli teinud. Ta õppetäs tedda, kuidas pat innimest ni waeseks ja willetsjaks teeb ja kuidas Jummalä öige wiha ja iggawenne hukatus tedda otab, kes pattust ei pöra. Ta löi Piibli ramato lahti ja lugges temmale need salmid ette, kus sees kirjutud on, et wargad ei pea mitte

Jummalä riki pärrima; siis kulutas ta temmale meie kallil Dünisteggia Jeesuse Kristuse nimme, kes on tulnud, pattused ünsaks teggema, ja kes omma werre läbbi ka tedda surmast ja hukatussest wöttaks peasta, kui ta ogga uskus tedda omma süddamesse wasto wöttaks ja keigest melest temma pole hoiaks.

Sest päwast nähti sedda woörast jaggedaste tallopoia jures. Ta läks ka tihti kiriko ja Jösanda armo lauale. Temma naabred pannid sedda kül immeks, et temma maias nüüd üsna teine luggu olli, kui ennemuiste, kus ta pilkjatte kildas olli istunud, hõelatte nouu järrel käinud ja pattuste tee peal seisnud. Memmad hakkasid tedda ka teotama ja söimama. Ogga se ei seggand mitte ta meelt. Jummalä arm olli temmaga ja aitis tedda, et ta usso ja omma truusse sisse jäi ja et ta mitmele Jummalä üpris sure hallastusse tähheks sai, mis kurjateggiatest Jummalä tössised lapsed sünnitab,